

RADIO **KLEBNIKOV**

WEEKBLADEN #34

uitzending op 9/1/2021

droom de acht

Het Programma van de Vrije Lyriek

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 34

uitzending op 09/01/2021

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA - Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar **het voorbeeld op pagina 4**.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Antonin Artaud

Wie heeft niet... (voetnoot)

Ik bevestig – en ik houd vast aan dit idee – dat de dood niet buiten het rijk van de geest is, dat hij binnen bepaalde grenzen kenbaar en benaderbaar is door een bepaalde gevoeligheid.

Alles wat in de orde der schriftuur het principe van ordelijke en heldere waarneming loslaat, alles wat tot doel heeft een omkering van de schijn te creëren, twijfel te introduceren over de positie van de beelden van de geest ten opzichte van elkaar, alles wat verwarring zaait zonder de kracht van de gedachte die opkomt te vernietigen, alles wat de dingen op hun kop zet door het ontredderde denken een nog groter aspect van waarheid en geweld aan te bieden, dat alles biedt een oplossing voor de dood, brengt ons in verbinding met de meer verfijnde gemoedstoestanden te midden waarin de dood zich uitdrukt.

Daarom zijn het zwijnen allemaal, zij die dromen zonder hun voorbije dromen te betreuren, zonder een gevoel van afschuwelijke nostalgie over te houden aan zulk onderduiken in vruchtbaar onbewustzijn. De droom is waar. Alle dromen zijn echt. Ik heb het gevoel van oneffenheden, van landschappen alsof ze gebeeldhouwd zijn, van golvende aardstukken die bedekt zijn met een soort vers zand, waarvan de betekenis is:

“spijt, teleurstelling, verlating, breuk, wanneer zien we elkaar weer?”.

Niets lijkt zozeer op liefde als de roep van bepaalde droomlandschappen, als het omlijnen van bepaalde heuvels, van een soort materiële leem waarvan de vorm als het ware op het denken is gegoten.

Wanneer zien we elkaar weer? Wanneer zal de aardse smaak van je lippen weer in de buurt komen van de angst van mijn geest? De aarde is als een werveling van dodelijke lippen. Het leven graaft voor ons de afgrond uit van alle vermiste strelingen. Wat hebben we te maken met deze engel die zich niet heeft weten te tonen? Zullen al onze gewaarwordingen voor altijd intellectueel blijven, en zullen onze dromen niet in staat zijn om vuur te vatten bij een ziel waarvan de emotie ons zal helpen om te sterven? Wat is deze dood waar we voor altijd alleen zijn, waar de liefde ons niet de weg wijst?

Die vastgebonden dood waar de ziel zich afschudt om eindelijk een complete en doordringbare staat te verkrijgen,

waar niet alles overhoop ligt, pijnlijk zot verstoord en eindeloos redetwistend met zichzelf, verstrikt in de draden van een mengeling die zowel ondraaglijk als melodieus is,

waar niet alles ongeschiktheid is,

waar niet de kleinste ruimte constant gereserveerd is voor de grootste honger naar een absolute en dan definitieve ruimte,

waar onder de druk der paroxismen plotseling het bestaan van een nieuw vlak wordt aanvoeld,

waar deze ziel die schudt en snoeft de mogelijkheid voelt om zoals in dromen te ontwaken in een heldere wereld, nadat ze de barrière (ze weet niet meer weet welke) doordrongen heeft, – en waar ze zich bevindt in een helderheid waar eindelijk haar leden zich ontspannen kunnen, waar de muren van de wereld afbreekbaar lijken tot in het oneindige.

Ze zou kunnen herboren worden deze ziel, maar dat gebeurt niet; want hoezeer verlicht ook, ze voelt dat ze nog steeds droomt, dat ze zich nog niet in die droomtoestand heeft gebracht waarmee ze zich kan identificeren.

Op dit moment van zijn sterfelijke mijmering trekt de levende mens die de muur van de onmogelijke identificatie heeft bereikt, zijn ziel op brute wijze terug.

En daar wordt hij terug geworpen op het naakte vlak der zintuigen, in een licht zonder schaduwen.

Weg van de oneindige muzikaliteit der gevoelsgolven, ten prooi aan de grenzeloze honger van de atmosfeer, aan de absolute koude.

[source=

<https://www.dirkvekemans.be/2020/07/14/journal-intime-125/>+<https://www.dirkvekemans.be/2020/07/15/journal-intime-126/>]

Nicholas Roerich

IN THE DANCE

Fear, when the silence comes
In motion. When the strewn winds
Turn into storm. When people's speech
Shall cumber with senseless words.
Be terrified, when in the ground as treasure trove
People bury their riches.
Fear, when they consider
Safe the treasures only
On their bodies. Fear, when at hand
Crowds gather. When they forget
About knowledge. And with joy will destroy
What was learned before. And with ease execute
Threats. When there shall not be
Whereon to inscribe one's knowledge. When the leaves
Of writing become unsteady,
And the words mischievous, O my neighbors!
You builded darkly for yourselves. You overturned
Everything. There is no mystery farther than the
Present. And with the sacks of unhappiness
You went wandering and to conquer
The world. Your madness has called the most
Hideous woman, "Desired one!"
You are ready to drown yourselves
In the dance.

1916

I SHALL NOT REVEAL

Leave thy smile, O my friend.
Thou dost not know what
I have hidden here. Without thee
I have filled this chest.
Without thee I have covered it with a web
And I have turned the key in the lock.
To probe thou shall not succeed.
And if thou wouldst gossip
Thou wouldst have to speak falsely.
Invent, falsify, to thy need.
But the treasure-chest again
I shall not reveal.

1917

TO HIM

Finally I found the hermit.
You know how difficult it is
To find here on earth a hermit.
I asked him whether he would show me
The path and would he accept
Graciously my works?

He gazed a long time and asked
What is the most loved that I have.

“The most beloved?” I answered.
“Beauty it is.”

“The most beloved
Thou must leave.”

“Who commands it?” I asked.

“God,” answered the hermit.

“Let God punish me—
I shall not leave the most beautiful
That will lead us
To Him.”

1920

N.K.d.e.E.

streling

in de druipende gewaden
rond het lijf van angst
beoogt de mond het zwijgen, trekt
het linnen inwaarts tot een natte kom.

het masker op het drijfmat
bespoedigt de verstikking, lokt
lillend nog de wanhoopstong.

kokhalst de keel: vergeefs het woord
zoekt gaten in het weefsel.

onvervaard, gehuld in lila kraag,
gebrandmerkt met de bisschopssteen,
betast mijn hand haar streling,
wurging die het lijf verstilt.

11/02/1600

Aswoensdag, Campo de' Fiori, Rome

Het licht is niet het licht,
het lijf is niet het lijf.

Kus het lijf, plooi het open en zeg:

“ik kus het lijf,
ik plooi het open,
ik kus het lijf,
ik plooi het open,
ik kus het lijf,
ik plooi het open”.

Er komt dan git in het zwart
van de ogen en de ogen zien het lijf
en het licht is het git in de ogen.

Maar dat zie je niet,
dat voel je niet,
tot je het voelt,
tot je het ziet,
tot je het zegt,
tot je het brult:

**“het lijf is niet het lijf
het licht is niet het licht”.**

te laat

//Théâtre Véritablement Algorithmique

level 1

Dag. Zij aanbidden de zon op een terras.
Het krijten van de meeuwen rukt alle vrouwen de rok af.
De mannen knielen en likken. Het wacht.

Nacht. Bevinger de zingende randen van de maan.
Het duurt niet lang voor ze komt. Haar sierschouder kromt.
Haar zucht is kinderverdriet, zegt ze.

“Mijn zucht is kinderverdriet”.

De klank streept verbittering uit in bloedlijnen,
in dof klonterstof. Klarheid. Hier is ‘ik’, daar is ‘jij’.
Hond blaft de hond. Jij spreekt het ik.
Wij smeken de dijen.

Het druipt en hij lacht. Zij slaat hem. Striemen stank
voor hem, naakte dank voor haar. Perfect.
De borst is te smal, de pijn wordt een wij.

“Twee beren twee harten / twee broodjes twee heren / op de snaar van het mes”.

level 2

Er ploft een dikke druppel ons in het stof.
Retourneer het glanshaar. Defeceer de tekorten.
Murw het maagslijm neerwaarts naar de darm van de dwang.

Ha! Astraal kanaal. De sterrenbek opengesperd met vlamme
kwijlnevelen. Prijs ons want wij wij hebben de gave gevonden, heer.
Wij strelen de rafelige randen van het gat in de bloedende gaten.

Het dronk bier en toekomst met hen op een terras.

level 3

Open de vouw in de waarheid. Er sist wat. Elke dwarslijn eindigt op sssst.
Dadam dadam dadam dadam sst. Het verstrengelt, kulmineert.
Evenaar. Van het zwarte plafond komen kladden maden los.
Hier kom je nooit meer uit.

Grijp in. Modificeer. Maak een verloopring.
Steek haar binnen als een wee-je-gebeente.
Laat haar wriemelen in het lijf, met vinger en scheermes.
Laat haar likken, bijten, rukken, duwen, reken het uit.
Karteer de tellen op het bewegen, ritmeer haar.

level 4

Zij gooit hen haar lijf met liefde en al in de wielen.
Alen verstokken, tentakels omarmen.
Er is geen uit meer aan dit in van ons.
De ziel verneukt de ziel.

Vluchten herhaalt de zucht.
Het laatste avondmaal is de tafel van twee, vier, acht, zestien,
tweeëndertig... Doe!

Stack overflow. Game over.
Nu blijft nu en hier en naakt.

“Je komt te laat”, zegt zij.
“Ik kom te laat”, zegt hij.
“Wat wil je,” zeg ik.

Samuel Taylor Coleridge

The Pains of Sleep

Ere on my bed my limbs I lay,
It hath not been my use to pray
With moving lips or bended knees;
But silently, by slow degrees,
My spirit I to Love compose,
In humble trust mine eye-lids close,
With reverential resignation
No wish conceived, no thought exprest,
Only a sense of supplication;
A sense o'er all my soul imprest
That I am weak, yet not unblest,
Since in me, round me, every where
Eternal strength and Wisdom are.

But yester-night I prayed aloud
In anguish and in agony,
Up-starting from the fiendish crowd
Of shapes and thoughts that tortured me:
A lurid light, a trampling throng,
Sense of intolerable wrong,
And whom I scorned, those only strong!
Thirst of revenge, the powerless will
Still baffled, and yet burning still!
Desire with loathing strangely mixed
On wild or hateful objects fixed.
Fantastic passions! maddening brawl!
And shame and terror over all!
Deeds to be hid which were not hid,
Which all confused I could not know
Whether I suffered, or I did:
For all seemed guilt, remorse or woe,
My own or others still the same
Life-stifling fear, soul-stifling shame.

So two nights passed: the night's dismay
Saddened and stunned the coming day.
Sleep, the wide blessing, seemed to me
Distemper's worst calamity.
The third night, when my own loud scream
Had waked me from the fiendish dream,
O'ercome with sufferings strange and wild,
I wept as I had been a child;
And having thus by tears subdued
My anguish to a milder mood,
Such punishments, I said, were due
To natures deepliest stained with sin,—
For aye entempesting anew
The unfathomable hell within,
The horror of their deeds to view,
To know and loathe, yet wish and do!
Such griefs with such men well agree,
But wherefore, wherefore fall on me?
To be loved is all I need,
And whom I love, I love indeed.

EPILOOG

wij zijn gestorven wij, het bloed
zeikt uit onze gammele lijven op de trein
en de trein raaskalt, oogrolt, stroopt
zijn wagons strak op als een bezetene
tot de laatste vier rijtuigen hun bestemmingen
Aalst en Liederkerke uitkraken.

wij zijn gestorven wij, en niemand
voelt mee met ons de uitval van de nacht,
hoezeer wij ook op geheel lijfeigen wijze
uit het zichtbare wegdeemsteren,
met op de huid, in de spieren, het ruggenmerg
de befaamde tintelingen, het gegeerde genot
van de angst bij de zich voltrekkende stadsbenadering.

zie de met kastanjekleurige beverstaarten opwippende pubermeisjes
die bij de treindeuren snotterig te sjaaltrekken staan, te riemfrutselen,
meesmuilend met 'ik ben ik' en 'het leven is' het leven wegtreiterende:
nietige Tiense tienertjes zijn het, bij wie de naad ettert nog
van de streepjestijd, van hoe zij erbij zijn zij,
want enkel zo zijn zij zij die zo zijn.

en daar middenin mirakelt die ene ontluikende jij-bloem
daar bij het wij, bij het ons, bij het wij onder ons
dat weerom gestorven is en gemeen ook de barcode
van de stationsnaam verzwengt in de schermen.

en barst niet uit de voegen het rigoureuze verlangen
dat zich tussen ons in mijn doodsegeile wartaal vertaalde,
zodat wij ons weer de voetjes niet netjes aan de benen weten te binden,
zodat onze neuzen weer even nog willen dóórruiken áán,
zodat weer onze handen nog een ogenblik dóórtasten willen ónder?

en zo zijn wij alsnog doende ons te richten ten gronde,
wijl de hardste dingen al in modderplas en
schuinse regen roemloos liggen te rotten.
en zo werden wij ieder apart de noodwendigheid ingedraaid,
elke fragiele gloeilamp uniek in haar bakelieten sokkel.

maar uw zwijgen, o muze, braakt nu haar zwijgpit
in de doodsmond vol asse en de eeuwige stilte
die de keel doorslikt vangt ook de blinde mot
van het suisloze suizen en "start", zegt het programma,
en alle aanwezige sprekers verheffen slaafs de stem en beamen:

"macheela michailee michola micham
wij nemen de gebroken wereld minnend in de mond
macheela michailee michola micham
wij helen de naakte lijven liefkozend van hun wonden
macheela michailee michola micham
wij zetten de geknakte zielsresten onomwonden bloot en recht

en in de loopse orde der eeuwig wemelende verbanden
verknopen wij de zang aan het verglijden van de monden
waarin wij ter dood aan ons versproken staan en stonden
en zo versteven en verstijvende verdwijnen wij
in de nietsonthullende barsten van dit moment."

RADIO KLEBNIKOV 09/01/2021 @19u58

INHOUD	
Lees Mij	3
Antonin Artaud	4
Wie heeft niet... (voetnoot)	4
Nicholas Roerich	6
I SHALL NOT REVEAL	7
TO HIM	8
N.K.d.e.E.	9
streling	9
11/02/1600	9
te laat	11
level 1	11
level 2	11
level 3	12
level 4	12
Samuel Taylor Coleridge	13
The Pains of Sleep	13
EPILOOG	15
INHOUD	17

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>